

Сестра Макрина

Тоше, четириесет дни: заради силата на љубовта

ГО ЧЕКАМ ВОСКРЕСЕНИЕТО...

Ве сакам сите

„Оче, светот не Те позна, јас Те познав;
и овие познаа дека Ти си Ме пратил; и им го објавив името Твое,
и ќе го известувам, та љубовта, со која Ме возљуби Ти,
да биде во нив, и Јас во нив.“
(Јован 17, 25-26)

Заради силата на Љубовта, кога умира некој близок, умирам и јас, умира сета Вселена, згаснува Универзумот, слегува во гробот заедно со љубениот што го погребуваме. Секој христијанин го има ова искуство на Велики Петок.

И само Господ знае, како ли продолжуваме да живееме со камени срца и со затапени души, кога секојдневно, слушајќи за смртта на две илјади души во Бангладеш при беснеене на циклон;

500 рудари во рудник во Русија;

1000 мртви во поплава во Њу Џерси; 2000 деца во Јужна Африка, жртви на трговија со луѓе...

...воопшто и не се поместуваме од удобната позиција на набљудувачи. Колку ли само во вакви мигови недостасува еден Крстител, да нè потопи во јорданските брзаци, да се измиеме во солзите на љубовта и покајанието, и да не заборавиме, дека овој живот овде, **ова, не е сè...**

На 16 октомври 2007 година, по сообраќајната несреќа во Нова Градишка, ме вознемири помислата дека тоа што се случи утрото на автопатот кон Загреб, не беше БОЖЈА ВОЛЈА, туку несреќа којашто се случи по Божјо допуштение.

И како што изминуваат овие 40 дена, дури и во срцата на оние што не сакаа да се утешат, и на кои можеби и самата болка им беше еден вид утеха, Господ, по Своето благоволение им вдахна надеж, дека нема премногу долго да нè остави разделени од сите оние од коишто на овој или оној начин, заради природниот закон на смртта, сме биле оттргнати. Во сите манастири и цркви ширум земјава, каде што секојдневно се служат Божествени Литургии, се споменува името на Тоше, заедно со имињата на неброени други православни христијани упокоени во Бог. Заради силата на Љубовта, за која во Евангелието на светиот Апостол Јован се вели – „Да бидат сите ЕДНО, како што си Ти, Оче, во Мене, и Јас во Тебе; па така и тие да бидат во Нас едно“: Љубовта е единственото мерило на овој свет, а можеби и пошироко, по кое се познава дали еден човек е жив навистина, или само подвижен мртвец. По скалата на оваа љубов, Тоше е пожив од милиони коишто според овоземните пописи и статистики се сметаат за такви, но повторно, не е наше да судиме, туку Бог, по милоста Негова, како Единствен Бесмртен.

Во оној ден вие ќе разберете, дека Јас сум во Мојот Отец и вие сте во Мене,
и Јас сум во вас; Кој ме љуби Мене, возљубен ќе биде од Мојот Отец;
и Јас ќе го возљубам, и ќе му се јавам Сам.
(Јован 14, 20-21)

Да помислиме на ползата што ја имаат сите оние што си заминале од овој свет; да им ја дадеме потребната помош, односно милостињата и приносите, бидејќи тоа им носи големо олеснување, добивка и полза.

(Свети Јован Златоуст)

Ако некој што е набожен починал и веќе е расеан во воздухот, не престанувај да палиш кандило и свеќи на неговиот гроб, призивајќи Го Христа Бога, бидејќи тоа му е благопријатно на Бог и надоместува многу давања. Ако умрениот е грешен, ќе придонесеш да му се простат гревовите. Ако бил праведен, наградата ќе му биде зголемена. Ако станува збор за тугинец и сиромав, и нема кој да се грижи за него, тогаш Бог, Кој е праведен и човекољубец, ќе се погрижи за него, бидејќи Он својата милост ја покажува кон секого, според потребата. И оној што принесува дарови за таквите, учествува во наградата, бидејќи покажува љубов за спасението на ближниот, како и оној кој друг помазува со миро, прави од самиот него да излегува благопријатен мирис, а оние што не го прават тоа, ќе бидат судени при Второто Христово пришествие.

(Свети Атанасиј Велики)

Сè што правиме за починатите, па и најмало добро, тие имаат полза од тоа, особено оние, што не направиле многу додека биле меѓу живите. Ако во Светото Писмо и има некои работи што служат како предупредување за мнозина, сепак во повеќето случаи победува Божјото човекољубие, бидејќи, ако на вагата на добродетелите и на пороците дојде до израмнување, тогаш победува човекољубието. Ако мерката на лошите дела малку и натежне, сепак победува врвната добрина.

(Свети Василиј Велики)

Смртта настапува кога ќе завршат пределите на животот, а ние за предел (граница) на животот ја сметаме волјата Божја. Оти, ако постои граница на животот, зошто тогаш Го молиме Бога, а и лекарите, и се молиме за децата?

(Свети Василиј Велики)

Не сите кои паднале во јами, во оган, во море, несреќи, студови и глад, по заповед Божја страдаат: ова се Божји судови, од кои едни се по Божјо благоволение, други по Негово допуштање, а трети заради предупредување и поука.

Бог по Своето предзнаење знае сè, познава сè, и тоа се случува по Негова волја, како што вели светото Евангелие во врска со птиците.

(од Посниот Триод)

Ние правиме помен на починатиот во третиот ден, затоа што во тој ден човекот го менува изгледот.

Во деветтиот ден – затоа што во тој ден се распаѓа телото, освен срцето;

А во четириесеттиот – затоа што се распаѓа и срцето.

Така станува и при раѓањето на човекот: во третиот ден се оцртува срцето, во деветтиот ден се оформува телото, а во четириесеттиот ден се образува конечниот облик.

(од Посниот Триод)

„Оче, светот не Те позна, јас Те познав; и овие познаа дека Ти си ме пратил;
и им го објавив името Твое, и ќе го известувам, та љубовта, со која ме возљуби Ти,
да биде во нив, и Јас во нив.“
(Јован 17, 25-26)

Ве сакам сите

*

Преку Светата Литургија луѓето се осветуваат на два начина: најпрво со самото евхаристиско принесување, што истовремено претставува и благодарене и молитва упатена кон Бога, а потоа и со Светата Причест. Од овие два начина на осветување, првиот е заеднички и за живите и за умрените, бидејќи Жртвата се принесува и за едните и за другите, а вториот им е наменет само на живите, бидејќи мртвите повеќе не можат да јадат и да пијат.

(Свети Никола Кавасила)

*

Штом честицата ќе се стави во Светиот путир, таа се соединува со Светата Крв Христова и ја пренесува благодатта во душата на оној за кого е наменета. Се воспоставува духовна заедница на човекот со Христос. Ако човекот на кого ова се однесува бил побожен, или грешел, но се покајал, тој, невидливо ја прима во душата заедницата на Светиот Дух.

(Свети Симеон Солунски)

*

Светата Причест ги осветува упокоените исто како и оние кои се сèуште живи. Затоа свештенослужителот, ги спомнува живите, а потоа и преминатите христијани. Оти, Христос и ним им се дава Себеси, на начин што му е само Нему познат. Душите, соголеми од своите тела, се очистуваат, и добиваат простување на гревовите преку молитвите на свештеникот и со посредство на Светите Дарови.

(Свети Никола Кавасила)

*

Во ранохристијанската Црква, за смртта се користел изразот *раѓање за нов живот*. Смртта била сфаќана не како крај и конечен пораз, туку како почеток. Животот се сметал за вознесување кон вечноста, а смртта, дверите коишто се влез во вечноста. Затоа раните христијани имале обичај многу често да се обраќаат еден на друг со зборовите: „сеќавај се на смртта“...

Помислете си, на што би личел секој миг од нашиот живот, кога би биле свесни дека тој може да ни биде и последен, дека ни е даден заради достигнување на еден вид совршенство, дека зборовите што во овој момент ги кажуваме се нашите последни зборови, и дека заради тоа би требало да ја изразуваат сета убавина, сета мудрост, сето знаење, и несомнено, сета љубов на која сме се научиле во овој живот, без оглед краток или долг. Нашето живеење би имало сила и длабочина што на друг начин не би можеле да ги постигнеме. Ние едвај сме свесни за тоа што претставува нашиот сегашен миг. Се движиме од минатото кон иднината, без воопшто да го проживуваме мигот на сегашноста.

(Митрополит Антониј Блум)

